

תת"ע 7251/05/14 - מדינת ישראל נגד עדל אבו צויץ

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 7251-05-14 מדינת ישראל נ' אבו צויץ
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עדל אבו צויץ

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 07.04.14, בשעה 10:15, נהג ברכב פרטי מ.ר. 5078052 (להלן: "רכב") בצומת שפרינצק ושדרות הרצל רמלה ולא ציית לתמרור 302, בכך שאף שעצר את הרכב לא נתן זכות קדימה לרכב הבא או הנכנס לצומת בניגוד לתקנות 64(ד)+22(א) לתקנות התעבורה.

בישיבת ההקראה שהתקיימה בתאריך 11.12.2014 כפר הנאשם באמצעות בא כוחו וטען כי השוטר התבלבל, כי רכב הלימוד שלגביו נטען כי לא נתן זכות קדימה היה בכיוון נסיעתו. הנאשם מודה בזמן ובמקום.

פרשת תביעה:

מטעם המאשימה העיד:

ע"ת/1 משה אלברט - שוטר-סייר תנועה, ערך הזמנה לדין וכתב אישום (**ת/1**), תרשים (**ת/2**) העיד על פי המסמכים שערך.

עד התביעה סיפר כי עמד על המדרכה במרחק של 5-8 מטרים מתמרור העצור, במצב סטטי, (**מורד מנשה - ע"ת/2**) עמד במרחק של כ-10 מטרים אחריו על מנת לעצור רכבים, כ-20 מטרים מהצומת עמדה ניידת.

בת/1 ציין העד כי הבחין ברכב הנאשם בודד נעצר לפני הצומת, הנאשם המשיך בנסיעה נכנס לתוך הצומת ובה חצו

רכבים את הצומת ורכב ללימוד נהיגה הגיע מכון מרכז העיר לכוון צומת הקרח בנתיב ימין, נאלץ לבצע בלימת חירום אשר גרמה לסטייה ממסלול נסיעתו.

עוד צוין **בת/1** כי במקום מוצב תמרור 302 לא מוסתר, קו עצירה ומעבר חצייה.

תגובתו של הנאשם כפי שנרשמה בדוח הייתה "**אני עצרתי זהו**".

ע"ת/2 מורד מנשה - מתנדב, ערך מזכר (**ת/3**) העיד על פי המסמך שערך.

העד סיפר כי עמד ברחוב הרצל לצפון כ-20 מטרים מצומת הרחובות הרצל ורחוב שפרינצק, טוען כי הרכב נכנס לצומת, לא עצר וחסם נתיב ימני, רכב לימוד הנהיגה בלם בלימת חירום וסטה לנתיב השמאלי מנתיב ימין. העד עצר את הנאשם ואת מורה הנהיגה ולקח פרטים. הוסיף בסוף כי במקום תמרור.

פרשת הגנה:

הנאשם, בחר להעיד וסיפר כי כאשר התקרב לצומת הבחין בשוטרים שעמדו בצד, הגיע אל עבר הצומת עצר עצירה מוחלטת בקו העצירה, הסתכל ימינה ושמאלה הבחין בצד שמאל במרחק של 500-700 מטרים במורה לנהיגה אשר לטענתו "משתולל", מורה הנהיגה עצר את רכבו וסימן לו עם ידו סע סע.

דין ומסקנות:

לאחר ששמעתי את עדותם של עדי התביעה ושל הנאשם הבחנתי במסמכים שהוגשו, שקלתי את טענותיהם, התרשמתי מהופעתם בפניי הגעתי למסקנה כי התביעה הוכיחה מעל כל ספק סביר את יסודות העבירה על כן מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה שמיוחסת לו בכתב האישום ואנמק.

הנאשם אינו חולק על כך שנהג ברכב בזמן ובמקום.

הנאשם אינו חולק שהוא עצר עצירה מוחלטת בקו עצירה ועדי התביעה עמדו בצומת (עמוד 9 שורה 5).

הנאשם מסר בחקירתו כי רכב הלימוד הגיע מצד שמאל שלו ולא מאחור. (עמוד 10 שורה 11)

טענתו של הנאשם כפי שעולה מעדותו רכב הלימוד היה רחוק ממנו וכאשר התקרב אליו אפשר לו לעבור.

על פי לוח התמרורים כאשר מוצב תמרור **302** יש לעצור ולתת זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה לרבות מסילה.

זכות קדימה הוגדר בסע' הגדרות בתקנות תעבורה:

"אי מתן זכות קדימה - אי המשכת הנסיעה או התחלתה כאשר על ידי כך עלול הנוהג ברכב הנדרש, לתת זכות קדימה לנוהגים ברכב אחר לאלצם לסטות מקו נסיעתם או לשנות את מהירות נסיעתם".

כב' השופט עזרא קמא (מחוזי-מחוזי), ציין בע"פ 2531/01 רות שר קפלינסקי נ' מ"י:

"תקנה 64 (ד) שעניינה מתן זכות קדימה כאשר מוצב תמרור המחייב עצירה בכל מקרה, מחייבת עצירה לפני קו העצירה כשמסומן קו עצירה כאמור. ואולם אין די בכך, אלא על מי שחייב ליתן זכות קדימה לעצור במקום שיוכל לראות את התנועה בדרך החוצה". אפשר שמי שנדרש ליתן זכות קדימה לפי תקנה 64(ד) - חייב לעצור לפי קו העצירה, אך אם ממנו לא ניתן לראות את התנועה בדרך החוצה - יעצור לפי הצורך כשהוא נדרש לעשות כן - גם אחרי קו העצירה, כדי ליתן זכות קדימה בדרך החוצה".

ע"ת/1 פירט בנסיבות המקרה את נסיבות ביצוע העבירה ודאג לציין כי הנאשם אכן עצר לפני הצומת, אולם, לטענתו נכנס לצומת כאשר חצו רכבים, רכב לימוד מספר 6027767 וציין פרטי מורה נהיגה - שם, תעודת זהות, ומספר טלפון.

בעדותו לפני ציין **ע"ת/1** שהוא עמד במרחק של בין 5-8 מטר מהתמרור עצור ומנקודה זאת ניתן לראות את כל הצומת ואף 150 מ' מעבר לצומת. (עמוד 6 שורה 7)

עצם העובדה כי **ע"ת/1** ציין כי הנאשם עצר בקו העצירה (עובדה שאושרה ע"י הנאשם עצמו) מעידה על כך כי אכן היה במקום קרוב אשר איפשר לו להבחין באופן נסיעתו של הנאשם.

ע"ת/1 שרטט **בת/2** את מיקום התמרור, מיקום מעבר חצייה, מסלול נסיעה של רכב הלימוד ומסלול נסיעתו של הנאשם ונתונים הנ"ל לא נסתרו ע"י הנאשם.

בת/1, ת/3 נכתב כי רכב לימוד הנהיגה בלם בלימת חירום וסטה ממסלולו.

ת/3 "רכב לימוד הנהיגה נאלץ לסטות מנתיבו ולבלום בלימת חירום."

ת/1 " רכב נכנס לצומת נאלץ לבלום את רכבו בלימת חירום ולסטות עם הרכב ממסלול נסיעתו."

הנאשם בחקירתו אף ציין כי רכב לימוד הנהיגה החל לבלום ואף החל לסטות:

" את המורה לנהיגה, הוא היה רחוק ממני, הוא התחיל לבלום, הפרייבט של המורה לנהיגה התחיל לסטות." (עמוד 9 שורה 18)

הנאשם אף מחזק את הטענה כי מורה הנהיגה חשש לחצות את הצומת:

"ש: עברת קו עצירה, מתי הגיע אליך?"

ת: לא הגיע , הוא עוד עף ממני, הוא פחד ממני, הוא חשב שאני יוצא לו בפנים , התחיל לרעוד משם.
(עמוד 10 שורה 13).

ע"ת/2 עמד על פי **ת/3** כ-20 מטר מהצומת. **בת/3** פירט את מסלול נסיעתו של רכב הנאשם ושל רכב הלימוד הנאלץ לסטות מן הנתיב עקב כניסתו לצומת וחסמת נתיב ימני.

העד עצר את הנאשם ואת רכב הלימוד ורשם את פרטיו.

לא נשמט מעיוני כי בחקירתו מסר העד כי הנאשם **לא עצר בקו עצירה** (הדגשה שלי) (עמוד 8 שורה 8)

יחד עם זאת העד מסר שאינו זוכר את המקרה מעבר לרשום ובמזכר **ת/3** אותו ערך לא ציין כי הנאשם לא עצר בקו עצירה כך שאין לתת משקל לתשובה זו ואין בה כדי לפגוע בעדותו המפורטת של **ע"ת/1** שהוא העד העיקרי.

באשר לגרסת הנאשם , הנאשם סיפק מספר גרסאות.

בתגובתו לדוח מסר "**אני עצרתי וזהו**", מבלי להתייחס לחובתו למתן זכות קדימה.

בתגובתו של הנאשם לאישום באמצעות בא כוחו נטען כי השוטר התבלבל ורכב הלימוד היה בכלל בכיוון נסיעתו.(עמוד 4 שורה 18-19)

בעדותו בפני מסר "**המורה לנהיגה אמר לי סע, והמשכתי לנסוע**" (עמוד 9 שורה 19) "**בצד שמאל ראיתי את נהג המורה לנהיגה הוציא היד ואמר לי סע סע.**" (עמוד 10 שורה 2-3)

בגרסתו בפני מסר מספר גרסאות בנוגע למרחק של רכב הלימוד מהצומת כאשר הוא הבחין בו , תחילה אמר בין 600-700 מטרים (עמוד 10 שורה 8-9), לאחר מכן מסר מרחק של 500,600,700 (עמוד 6 שורה 19-20), בהמשך חקירתו מסר מרחק אחר 300-400 מטרים.

כמו כן מסר בחקירתו כי כאשר רכב הלימוד התקרב אליו בנהיגה , אחרי שבלם, הוציא היד מן הרכב, ואמר לו סע, סע, הוא יצא מן הצומת ועצרו אותו. יש בפעולה זו כפי שתיאר הנאשם כדי להצביע על קרבה ממשית בין רכבו לרכב הלימוד.

יתרה מכך הנאשם נשאל :

"ש: עברת קו עצירה, מתי הגיע אלייך ?

ת: לא הגיע , הוא עוד עף ממני , הוא פחד ממני, הוא חשב שאני יוצא לו בפנים , התחיל לרעוד משם.
(עמוד 10 שורה 13-14)

כך שגם אם אניח לטובתו של הנאשם כי רכב הלימוד היה רחוק ממנו ולכן לאחר העצירה המשיך בנסיעה אזי לא היה מקום לגרום לתגובתו של הרכב הלימוד כפי שהוא תיאר בעמ' 10 שורה 13-14.

טענת ב"כ הנאשם שהתביעה לא הביאה הוכחה מי בלם, הנהג או מורה הנהיגה, אין בה כל רלבנטיות לעניין זכות הקדימה המוטלת על הנאשם לתת.

בחקירתו הנגדית בעצם הודה הנאשם כי נכנס אל תוך הצומת ולא נתן זכות קדימה כי המורה לנהיגה אמר לו לנסוע המשיך בנסיעתו, כלומר מבלי לתת לו זכות קדימה, נאלץ לסטות מקו נסיעתם ולשנות את מהירות נסיעתו על ידי בלימה.

הנאשם לא זימן את מורה הנהיגה ולא הביא כל הוכחה לכך המעידה כי מורה נהיגה סימן לו לעבור (לטענתו) לפני הבלימה והסטייה ואיפשר לו לחצות את הצומת, מה גם שנוהגים על פי החוק ולא על פי הנחיות של נהגים אחרים.

לא נשמט מעיוני כי בדיון שהתקיים ביום 15.12.2015 הנאשם טען כי פנה לעיריית רמלה למחלקת הנדסה ובינוי על מנת שיאשרו כי התמרור מוסתר ע"י עצים אולם אין בטענה זו כדי לערער ולו ספק כי

הנאשם כלל לא טען כי התמרור היה מוסתר הן בתשובתו הראשונית לדו"ח, הן בכפירתו, הן בגרסתו בפני במהלך חקירתו הנגדית, אך מספר פעמים טען כאשר נשאל אם במקום יש תמרור עצור וקו עצירה. טען כי עצר בקו עצירה (עמוד 9 שורה 27), "**עצרתי בגלל החוק**" (עמוד 10 שורה 5), "**עצרתי עצירה מוחלטת חוקית**" (עמוד 10 שורה 23), כאשר נשאל האם סימון יד גובר על תמרור טען כי "**תמרור גובר על הכול, אבל אני עצרתי**" (עמוד 10 שורה 30).

לסיכום, הנתונים הנ"ל תומכים בגרסת עדי התביעה ומעידים כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

עיינתי בפסק הדין של כב' השופט סעדון **1982-02-15**, שם הנאשם זוכה מחמת הספק, אולם מדובר היה במחלוקת האם ויתר נהג הרכב החוצה לנאשם על זכות הקדימה ובית משפט ציין כי תגובתו הספונטנית של הנאשם הייתה כי הנהג החוצה ויתר על זכותו, וגרסתו של הנאשם לא קרסה ולא נסתרה, להבדיל מכפירתו ובגרסאות שונות של הנאשם כאן.

לגבי נתונים נוספים כגון מרחק עמידתם של עדי התביעה לצומת, לקו העצירה או לתמרור מפנה לנימוקים שפורטו לעיל.

לאור כל האמור, מצאתי לקבל את גרסת התביעה וקובעת כי התביעה הוכיחה מעל כל ספק סביר את יסודות העבירה ומרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשע"ו, 03 פברואר 2016, במעמד הצדדים